

Afskeds-Koncert

af

Edvard Grieg.

Onsdag d. 1ste September 1869.

1. **Mozart,** Fantasie og Sonate for Piano Solo (c-mol, op. 11.)
(Koncertgiveren.)
 2. a) **Kjerulf,** Søvnen.
b) **Grieg,** Vandring i Skoven (ny.)
(Fru Nina Grieg.)
 3. **Nordraak,** Scherzo Capriccio for Piano Solo.
(Koncertgiveren.)
 3. **Grieg,** „Serenade til Welhaven“ for Solo og Herrekvartet. (Fru Grieg og Kvartetten „Concordia.“)
— efter Anmodning. —
-
5. **Grieg,** Norske Folkedanse og Melodier behandlede for Piano (ny.)
 - a) Jølstring
 - b) Solfager og Ormekongen
 - c) Stabbe-Laaten} Koncertgiveren.
 6. a) **Schubert,** Der Neugierige
b) **Gounod,** Serenade
c) **Nordraak,** „Holder du af mig“ } Fru Grieg.
 7. **Nordraak,** Scene af „Sigurd Slembe“ for Baryton Solo, Herrekor og Pianoforte.

Søvn en.

(B. Björnson.)

Da Barnet sov ind
med Haand under Kind,
kom Englene til
med Latter og Spil.
Da Barnet vaagned,
stod Moderen over;
du smiler saa vakkert,
du Smaa, naar du sover!

Dets Mor gik til Gud
og Barnet kom ud,
det sovned ind
med Taarer paa Kind;
men hørte strax Latter
og Moderord ømme,
thi Englene fulgte
med barnlige Drømme!

Snart blev det saa stort,
at Taaren frøs bort,
det sovned ind
med Tanker i Sind.
Men Englene veg ei,
de svævede over,
tog Tanken og hviskede:
hav Fred, mens du sover!

Vandring i Skoven.

(H. C. Andersen.)

Min søde Brud, min unge Viv,
Min Kjærlighed, mit Liv!
Kom, Maanen skinner stor og klar,
En Stilhed Natten har,
En Deilighed, en Ensomhed,
Min søde Brud, kom med!
I Bøgeskoven gaa vi To,
Der, hvor Skovmærker gro.

I denne lyse, tause Nat,
Hos Dig, min Verdens Skat,
Jeg er saa glad, saa salig glad,
Duft friske Bøgeblad!
Syng Nattergal! lys Maane klar!
Jeg her al Rigdom har:
Min søde Brud, min unge Viv,
Min Kjærlighed, mit Liv!

Du er saa frisk som Bøgens Hang
Som Nattergalens Sang,
Saa dyb som Nattens stille Ro,
Her hvor Skovmærker gro,
Hvor maleriske Bøge staa
Og vi ved Maan'skin gaa!
Min søde Brud, min unge Viv,
Min Kjærlighed, mit Liv!

Serenade til Welhaven.

(Björnstjerne Björnson.)

Lyt nu, du ludende Sanger,
Tonerne strømmer tilbage!
Varmt om dit Sind
Ungdommens glade Falanger
under dit Vindu dem jage
jublende ind.
Hjerternes Gjenlyd sig gynger
høit i det Blaa,
i det solsittrende Blaa,
hvori din sølverne Tone den slynger.

Smiler du ikke ved Maalet,
du, som i Vintren har vugget
Foraarets Text?
Alt, hvad dit Mod har bestraalet,
Alt, hvad dit Mismod har dugget,
nu har det Væxt,
ranker sig op om din Skulder,
fylder din Favn, —
fanger i Roser dit Navn,
fanger din Digtningens den koglende Hulder.

Videre Livstoget drager,
Tankerne suser som Faner
over dets Vej,
Een blandt de høieste rager;
findes paa forreste Baner,
den kom fra dig!
Oldtidens manende Rune
høit paa dens Skaft
tyder, hvor du tog din Kraft,
løftende Land i din Ildhu, dit Lune!

Der Neugierige.

(Wilhelm Müller.)

Ich frage keine Blume,
ich frage keinen Stern,
sie können mir alle nicht sagen:
was ich erfähr' so gern.

Ich bin ja auch kein Gärtner,
die Sterne steh'n zu hoch,
mein Bächlein will ich fragen,
ob mich mein Herz belog.

O Bächlein meiner Liebe,
wie bist du heut so stumm,
will ja nur Eines wissen,
ein Wörtchen um und um.

Ja, heisst das eine Wörtchen,
das andre heisset nein,
die beiden Wörtchen schliessen
die ganze Welt mir ein.

O Bächlein meiner Liebe,
was bist du wunderlich.
Will's ja nicht weiter sagen,
sag Bächlein, liebt sie mich!

Serénade.

Quand tu chantes bercée
le soir entre mes bras
Entends tu ma pensée
Qui te répond tout bas.
Ton doux chant me rapelle
les plus beaux de mes jours.
Ah! chantez ma belle,
chantez, chantez toujours.

Quand tu ris, sur ta bouche
l'amour s'épanouit.
Et soudain le farouche
soupçon s'évanouit.
Ah, le rire fidèle
prouve un coeur sans detours!
Ah! riez, ma belle,
riez, riez toujours!

Quand tu dors calme et pure
d'ans l'ombre sous mes yeux,
Ton haleine murmure
des mots harmonieux.
Ton beau corps se révèle
sans voile et sans atours
Ah! dormez, ma belle,
dormez, dormez toujours!

“Holder du af mig.”

(Björnson.)

Holder du af mig,
holder jeg af dig
alle mine Levedage,
Sommeren var kort,
Græsset blegner bort,
kommer med vor Leg tilbage.

Litlilitli lu,
hører du mig nu?
Gutten bagved Birkehejen,
Ordene vil gaa,
Mørket falder paa,
kanske du kan vise Vejen?

Sjoisjoi hys,
sang jeg om et Kys?
nei det gjorde jeg vist ikke.
Hørte du det, du —
kom det ej ihu,
jeg vil lade Afbud skikke.

Kaares Sang af „Sigurd Slembe.“

(Bjørnstjerne Bjørnson.)

Kaare.

Hvad vælter de Bølger i stille Vejr?
Hvad stiger saa stort i Vest?
Hvad tender Stjerner i Dagens Lejr
som Fakler til Dødningsfest?

Alle.

Gud hjælpe dig, vor Jarl,
Gud hjælpe dig, vor Jarl,
det er Helga, som kommer til Orknøj.

Kaare.

Hvad er det for Drage, som puster frem,
saa Bølgen gaar rød af Blod?
Søfuglene skrige, de flygte hjem,
de flokke sig om min Fod.

Alle.

Gud hjælpe dig, vor Jarl,
Gud hjælpe dig, vor Jarl,
det er Helga, som kommer til Orknøj.

Kaare.

Hvad stiger af Stavnen for sølsom Mø
i Straaler og mild Musik?
Hvad er det som gjør, at Blomsterne dø,
Hvad taarer saa Eders Blik?

Alle.

Gud hjælpe dig, vor Jarl,
Gud hjælpe dig, vor Jarl,
det er Helga, som kommer til Orknøj.

